

The background features several large, light blue, 3D-style circles of varying sizes, some partially cut off by the edges. Thin blue lines intersect diagonally across the white background.

نو دوی باید

څه وکړي؟

لېو لوی تو دی، وایزبه که اثر نې ر چنځو. دې مفرم وکړي د چې په رسنار او باید د
دې لوی لیکوال د فکر څخه پښتون قوم هم خبر سي

لیکوال: لېو تولوستوی
ژباړونکی معتمد شاهد

د کتاب اړوند

ليکوال: لېو تولوستوی

ژباونکی: معتصم بالله شاهد

د خپرېدو کال: ۲۰۲۳ ز

د ژباړنکي سره د تماس او واپ ساپ شماره: ۰۷۷۳۶۹۱۶۹۵

ڊالی

مور پلار استادانو او کورنی ته

يوه څرگندونه

په دې تورنم کې سخ د هغو ماشومانو په حال

چې لکه شمعې پر سر چتر د رڼا ونسي

استاد معتصم شاهد له وخته پر فسيوګ را سره ملګری دئ، د ادبياتو د پوهنځي استاد دئ، موده وړاندي يې د ښکلا پېژندنه تر عنوان لاندې يو کتاب په يې دې ايف بڼه خپور کړی، زما په خيال چې دا به په پښتو ژبه کې يو نا اشنا عنوان وي (جماليات).

اوس يې تازه په تازه د لېو ټولوستوی اثر چې په ۱۶۸۰ ز مو کلونو کې ليکل شوی او سمدستي پر انګريزي ژبې هم ژباړل شوی دئ په پښتو ژبه ژباړلی دئ تر دې عنوان وړاندي ډاکټر لطيف بهاند د ټولوستوی جګړه او سوله کتاب له روسي ژبې غالباً په پنځه ټوکه کې ژباړلی دئ.

ټولوستوی يو پراګراماتيک ليکوال وو د ليکني مشهور تيمونه يې (ځواني مرګ غربت مينه او ...) د عملي ژوند څه دي او اسانه دي چې و لوستل شي که څه هم ګڼو روسي سياسي چارواکو له ده نه کرکه لرله خو لينن ترې متاثره وو او دی يې د روشن انقلاب هندهاره او يو عظيم هنرمند باله چې د روسيې شفاف تصوير يې په ليکنو کې پروت دئ.

نه پوهېرم؟ برداشتونه مختلف دي ځنګه هغه څوک چې په امر يې په پنځوس لکه انسانان تر خاورو لاندې دي له ټولوستوی سره مينه لرلی سي ځکه ټولوستوی يو د هغه لومړنيو ليکوالانو څخه دئ د عدم تشدد فلسفه يې په ليکنو کې لکه د نيمې ورځې لمر له ورايه ښکاري مهاتما گاندي او مارټين لوتېر په ژوره توګه ترې متاثره دي د گاندي د عدم تشدد فلسفه د ټولوستوی د فلسفې انکشاف دئ.

د استاد ژباړه په دوو لاملونو په ښو لوستلو اړزي يو دا چې استاد د ادبياتو مسلکي دئ او باوري يم چې ژباړه به يې زموږ د توقع لوړه وي کله به نه وي لکه پخوانی تاليف ښکلا پېژندنه يې دوهم دا چې دا کتاب د کوم ټرنډ ليکوال بريان تريسې روپين شرما او ... نه دئ د نړۍ د فرسټ کلاس د ليکوالو له جملې څخه دئ چې واقعا مو د مطالعې تنده در ماتوې!

استاد ته د دې اثر د تکميل ډېره ډېره مبارکي واييم خدای ج دي مور ته د ښو لوستلو توفيق راکړي خوشحال په دې يم چې اوس هم يو څوک سته چې د لارې د سر له دورو ور آخوا هم يو څه ژباړي او فقط د خوارې پښتو د ښه خدمت په نيت . کور دي ودان استاده.

په درنښت

ban babakerkhil

د ژباړونکي خبري

دوی څه باید وکړي؟ خو په انگریزي ژباړه کې یې نوم ورته مور باید څه وکړو؟ ورته اېنسی ما چې عربي او دري ژبه کې د کتاب نوم ولیدئ نو هلته یې هم په لږ توپیر سره مثلاً دري کې څه باید وسي او په عربي ژبه کې دوی باید څه وکړي نو ما هم عربي غوره وبلل او همدا نوم مي ورته کښېښوئ.

دغه کتاب د روسي لوی لیکوال لېوتلوسټوی اثر دئ چې د غریبانو او سوال کونکو حالات یې پکښي لیکلي دي دغه کتاب اوس هم زموږ د ټولني دپاره یو ښه کتاب ځکه دئ چې زموږ ټولنه اوس هم د فقر څخه زورېږي.

فقر خورا زورونکی مرض دئ ځکه چې مور نه سو کولای خپله ټولنه تري خلاصه کولکه څه ډول چې لیکوال وايي چې مور که هر څومره زیاتي پیسي-و غریبانو ته ورکړو نو هغه هم دغه پیسي بربادوي او بیرته خپلي لاري ته راگرځي.

ما د دغه کتاب د پای څخه بعضي موضوعات چې تقریباً یو څو کرښي دي لري کړي ځکه چې اوسني حالت، ټولني او خپلو ضرورتونو ته په کتو باید مور همداسي وکړو تر څو مو ټولني ته خیر ورسېږي او شر څخه هم خپله ټولنه او هم خپل ځان لري و ساتو.

ما کونښن کړی چې مفهوم په پښتو اصطلاحاتو کې تر تاسو ورسوو او تاسو یې لوستلو ته رابولو که چیرته زموږ څخه په دې ژباړه کې د ژباړې اصول نه وي مراعات سوې نو ستاسو درنو لوستونکو څخه هیله لرو چې مور و بخښئ ځکه انسان له خطاوو څخه خلاص نه دئ نو ستاسو ټولو لوستونکو څخه یوه نړۍ مننه کوم چې زموږ ناچیزه هڅه لولئ او خپل ارزښتناکه وخت زموږ ناچیزه ژباړي ته ورکوی.

مینه او مننه

دوی باید څه وکړي

البته فقر او غربت مي ليدلی وو خو هغه فقر او غربت چي ما په مسکو کي وليدلی زما دپاره نوی وو او هيڅ وخت ور څخه نه يم بيغمه سوی په مسکو کي چي هر قدم ږدې نو د عجيب او غريبو فقيرانو سره به مخ سپې چي تر اوسه به دي نه وي ليدلې دلته پر ورو يو ډول خلتې لري کور په کور گرځي او د خوراک دپاره يو څه غواړي .خو هلته فقيران د ښار په هره برخه کي ولاړ دي او په عجب انداز درگوري او پيسې درنه غواړي، د هر چا خواته چي ورسي په عاجزی سره لاس ورته اوږدوي او د کومک غوښتنه ور څخه کوي.د دوی د کومک څخه يواځيني منظور نغدي پيسې دي هر يوه ته په کتو د انسان ترحم را پورته کېږي.

په مسکو کي مي يو فقير وليدئ چي يوه عزتمنده کورنۍ يې درلودله په عادي ډول پر لاري آرام تللی خو کله به پر رسته پښه او کله بيا پر چپه پښه انگوښېدئ. کله چي به در سره مخ سو نو ستا په نظر به دا درتله چي سلام درته کوي خو وروسته به پر ملا خم سو خولی به يې له سره لري کړه او پيسې به يې درنه و غوښتې .او که به دي فکر ورته ونه کئ کوښښ يې کوئ چي خواته دي در سي او دا په نظر درکي چي ستا وه کومک او پيسو ته اړتيا لري.

که مو بيا هم ورته توجه ونه کړه مخ يې اړوئ آه يې کوئ او يو بل لاروي ته يې ځان رسوئ.

ما له ځانه وپوښتل هغه ولي د پيسو د پيدا کولو دپاره يوه بله لاره نه پيدا کوي مگر که څه هم آخر پوه سوم خو بيا هم د دې ډلي ژوند زما دپاره تل يوه معما وه يوه ورځ مي يو عسکر وليدئ چي يو سوالگر په زور موټر ته پورته کوي. پوښتنه مي وکړه د دې بابا جرم څه دئ جواب يې را کئ سوال کول . دلته گدايي ممنوع ده زه هم ور پسي- په يوه بل موټر کي سپور سوم تر څو پوه سم ايا ريشتيا هم دلته گدايي ممنوع او سزا يې څه ده او ولي ممنوع ده، خلگ ولي يو انسان له دې منعه کوي چي له خپل هم نوعه انسان څخه کومک وغواړي . ما باور نه سو کولای چي باوجود د دومره سوالگرو دي په مسکو کي سوال ممنوع وو.

بل آخره د پوليس موټر د يوې پوستې خواکي ودرېدئ او ما هم د موټر چلونکي ته وويل چي لږ لري ترې ودرېري پياده سوم او زه هم ور پسي پوستې داخل سوم گورم چي سوالگر يې درولی دئ او غواړي تر څو يې خپل رېس ته ورولې زه چي بې اجازې داخل سوئ وم د ريس شوعبې ته داخل سوم رېس چي خواکي يې توره وه او درېشي- يې کړې وه د ميز شاته پر چوکۍ ناست وو سوالگر انتظار وو تر څو ورته د ورتگ اجازه ورکړل سي زه چي بې اجازې ننوتلی وم پوښتنه مي وکړه دا فقير مو ولي نيولی دئ جناب! هغه چي ماته يې په تعجب کتله چي څه ډول بې اجازې يې دفتر ته ننوتلی يم او

ترې پوښتنه کوم ويې ويل تاسو څوک؟ ومي ويل ليکوال ويې پوښتل د څه دپاره راغلی يې ما وويل غواړم پوه سم چي دا فقير مو ولي نيولی دئ په جدي ډول يې راته وکتل او ويې ويل : دا موضوع په کوم ځای کي په تا پسي ارتباط لري ښاغلی ليکوال صيب، ومي ويل کله چي زه ستاسو دپاره کتاب ليکم بايد واقعيت وليکم، د لوړ څخه امر دئ، چي بايد دوی ټول کړم هغوی د دې دپاره دليل لري که بيا هم اسرار لري ورسه د لوړپوړو څخه پوښتنه وکه . د دې ويلو دپاره مي څه نه درلودله معصورت مي و غوښتئ او د باندي راووتلم ساتونکي چي زما خبري اورېدلې وې خواته راته راغلي، او ويې ويل دا کار لازم دئ ځکه که يې ټول نه کړو زياتېږي په دې کي لاس مه وهه موبړ دوی د کار کولو ځای ته بيا يو تر سو زده کي چي انسان بايد کار وکړي او له کاره بايد پيسې لاس ته راوړي. ده ته مي هم د ويلو دپاره څه نه درلودله چي ورته ووايم د هغه ځايه راووتم او په خپل کار پسي ولاړم خو يوه خبره مي په ذهن کي راگرځېده چي ولي يو چاته گدايي خوشي ده تر څو گدايي وکړې يا هم د دوی تعداد دومره زيات سوی دئ چي دولت يې نه سي راتولولی.

ما دلته څو ډوله سوالگر وليده يوه ډله داسي وې چي بس په همدې گدايي يې ژوند کولی بله ډله داسي وې چي ريشتيا مسکين تر سترگو کېده چي د کار او ژوند په تلابن مسکو ته راغلي وې خو کله چي يې وليده چي دلته کار نسته او ورسره پيسې خلاصي سوې وې او د بيرته تللو دپاره يې څه نه درلودله ناچاره وې چي گدايي شروع کي ځکه نس لري او بايد يو څه وڅري، يوه ډله د يو تصادف يا بېادتب يا هم کوم بل مشکل په خاطر د خپل

سروته ساقط سوې وه او گدایې یې شروع کړې وه مگر یوه ډله داسې هم وه چې سالم او روغ وه هر کار یې کړلای سو او بیا یې هم گدایې کوله زما د توجه محور هم همدغه سالم سوالگر وه.

زه لندن ته د علاج دپاره راغلی وم د ډاکټر د دستور سره سم خو ورځي ځنگل ته ولاړم هلته مې خلگ ولیده چې په خواری سره لرگي اړه کوې او پیسې لاس ته راوړي. هغوی په ورز کي د سخت کار وروسته د خلو بښتو څخه تر پنځوسو کوفیکو پوري معاش لاس ته راوړلی خو په هغه کي یې هم پس انداز کولی او کله چې به مې هغه خلگ چې سالم وه او گدایې یې کوله تعجب مې کولی او فکر به وړلم.

کله چې مې د خلگو سره د دوی په اړه خبري کولې نو دوی راته وویل دا خو هیڅ نه دي کله چې ته د مسکو وه سنتي بازار ته ولاړ سې او د هغوی د اوسېدو ځایونه ووبنې نو هلته به تا ته درک ولگېږي یو اوسېدونکي خوراته وویل دا اوس یو فرهنگ گرځېدلی دی او د دوی شمېر تر پنځوس زرو نه هم اوبنتی دی دا چې زه په لومړي ځل مسکو ته تللی وم نو کله چې به دوی د خپلو غریبو خلگو خبري کولې یو ډول خوند به مې ترې اخستی ځکه زموږ ټولني دومره وړتیا لرله چې فقیر نه دي.

بل آخريوه ورځ د مسکو سنتي بازار ته ولاړم تر څو هغه څه چې د دې سیمي خلگو یې راته صفت کوئ په خپلو سترگو وگورم خو وجدان به مې یوه خبره راته بار بار کوله

ولي غواړې د خلگو تاريخ ژوند ووينې با وجود د دې چې هيڅ مرسته يې نه سې کولای.

له بلي خوا مي زړه راته ويله ته يو ليکوال يې څه رنگه چې د ژوند اسوده برخي خلگو ته تشرېح کوي بايد تاريخي خواوي يې هم ورته روښانه کي .

بل آخره په يوه يخه ورځ کي د مسکو سنتي بازار ته روان سومه .کله چې د بازار د څنډو تېرېدمه د داسي خلگو سره مخ سوم چې د وجود څخه يې مرض اورېدئ عجيب کالي يې پر تن وه چيد بدن غړي يې ترې ښکارېده زما په فکر په يو خاص ځای کي خاص د دوی د پاره گنډل سوې دي .جرابي او خپلی يې تر کاليو عجيبې وې څومره چې بازار ته نژدې کېدل د دوی شمېر په هغه اندازه زياتېدئ.

هغه څه چې ماته د تعجب وړ وو هغه د دوی په متنفر او عجيب انداز د تېريدونکو خواته کاته وو سوالگرو ښځو هم زړې جامې پر تن وې او گدايي يې کوله هغوی په زړو کالو گڼو وډو وېښتو سره يو څه لاس ته راوړل تر څو خپله او د خپلو اولادونو گېده مړه کړي.

زه د دوی و خواته ورغلم کله چې مي د يوه سره خبري کولې او دا مي ورتنه وويله چې رايه کار ته دي بوځم راته يې وويله ته د يوې بلي نړۍ سره تعلق لري دلته څه کوي ايا غواړې زموږ پر حال خپل دېغت وباسې يا دي هم رېشتيا زما په حال زړه بد سوی او غواړې کار راته پيدا کي .

زما په فکر نه داسي انسان پيدا سوې او نه وجود لري چي مور ټولو ته کار راکړي د دوی په منځ کي مي يۇ بل ولېدئ چي سيري کالي خوار وجود او په لسو پښو په يخ کي ولاړ وو کله چي مي دوه درې ځلي سترگي ور سره په سترگو کړې حس مي کړه چي د خبرو کلو دپاره زمينه برابوي. سر يې وښوروي او داسي احساس يې راکئ چي زما پوښتنو ته جواب راکوي لومړی مي ورنه د پيدايښت د ځای پوښتنه وکړه. په ډېره علاقه يې جواب راکئ په دې وخت کي څو نور نفر زموږ خواته راغله او زموږ خلوت يې راته خراب کئ.

مگر چاره نه وه بايد ادامه مي ورکړې وای سړي چي خپل لاسونه يو پر بل مورل خپل د ژوند داستان يې راته ويلئ وروسته تر هغه چي د کلي څخه ښار ته راغلی وو او څو ورځي يې کار کړی وو بې کاره سو او نور يې نه سوه کولای چي پيسې تر لاسه کړي ناچاره سو تر څو گدايي او سوال شروع کړي هر کله چي د گدايي څخه هم څه په لاس نه راتله ځکه چي سوالگر زيات سوه او په نتيجه کي يې د هر يوه در آمد کم سو په هوټلونو او رستورانونو گرځېدم د خوارکي توکو پاتي شوني مي راټولول کوم چي هوټل والا په کچره دانې کي غورزول او ورځ په ورځ ضعيفه او ولوېدم.

پاته کسان چي هم زما شاوخوا راټول سوې وه يو ډول داستانونه يې درلودله ټولو همداسي ټوک ټوک او خيرني جامې پر تن درلودلې او پښې يې له زړو او شلېدلو خپليو راوتلې وې يوه ته مي يوه سيکه ورکړه او نورو محاصره کړم او څنگه چي د دوی تعداد

زيات وو يو ډول شور ماشور جوړ سو ټولو خپلي سترگي په ما کي گنډلې وې او په کتلو کتلو يې يو څه راڅخه غوښته.

هر څه چي وو خو دې ټولو يو زړه بورنوونکې او خواشينوونکې منظره درلودله شل روبله چي له ماسره موجود وه د دوی تر منځ مي تقسيم کړه هر يوه ته مي لسمه برخه ترې ورکړه و مې غوښتل چي ترې لري سم خو که چرته يې امکان وای ځکه د دوی تعداد لحظه په لحظه زاتېدئ هر يوه زما طرف ته خپل لاس اوږد کړی وو او ما نه سوه کولای چي د لسگونه را اوږدو سوو لاسونو سره کومک وکړم.

بالاخره هر ډول چي وو ځان مي د دوی له منځه وپستلی او د کور طرف ته روان سوم کله چي د کور طرف ته تللم پر لار مي د يو داسي کس په ډول چي يوه گناه يې تر سره کړې وي احساس درلودلئ کله چي کور ته ورسېدم تر پرش سوې داليز تېر سوم خپلي خپلې مي وکښې او د ميز تر شا کښېنستم کارکونکي زما مخي ته پنځه ډوله خوندور خوراک کښېنوي ما د دې تر څنگ چي ډېر بد احساس درلودلئ ټولي هغه خبري چي مي کړې وي بې مفهومه او بې دليله راته ښکارېدې.

هغه شپه مي خپل احساسات د خپل دوست سره شريک کړه کله چي يې زما خبري واورېدې په يو ډول توهين آميزه او مسخراچي ډول يې وويل دا په لويو ښارونو کي يوه تبعي پدېده ده او زياته يې کړه زما تاثر د دې خلگو د ليدلو څخه يواځي د يو ليکوال احساسات او د ښاره لرې اوسېدل دي. ده وويل د فقر شتون يوه نوې خبره نه ده بلکي دا

يوه طبعي پدېده تر څو چې ژوند وي دوی به وي تر څو چې انسان وي همدا مخلوق به وي فقر د اوسنۍ موډرنې ټولني پيداوار دئ او بايد صرف نظر يې وگرځوو نه يواځي په مسکو کي بلکي د لندن او د نړۍ په هر موډرنه سيمه کي همدغه حال دئ.

د خپل ملگري د خبرو مي سخت مخالفت وکړ او تر داسي حده احساساتي سوم چې بنځه مي د خپله اوطاقه په منډه بهر راغله او د پېښي پوښتنه يې وکړه په داسي ډول عصباني سوی وم چې خپل لاسونه مي ښورول او په قهر مي خپل ملگري ته وويل، يا! دوی څنگه بايد دا ډول ژوند وکړي دا ډول زندگي د تحمل وړ نه ده دغه وخت هغوی ماته نصيحت وکړ تر څو د توندي، سختۍ او عصبانيت څخه پرهېز وکم هغوی مي ملامت کړه چې ولي نه سم کولای په ارامۍ او نرمۍ سره خپل مفهوم تر نورو پوري ورسوم نه سې کېدای چې د دې خلگو دا حالت دي زما د کورنۍ ژوند را تريخ کړي.

دا دليل مي قبول کړ او څه مي و نه ويله اما دا مي ورته وويله چې زما قهر هم بې دليله نه دئ د هغې ورځي څخه هغه لږ ارزښت چې ماته ښاري ژوند درلودلئ هم ختم سو او يواځي مي د داسي ژوند څخه نفرت کول په زړه کي پيدا سو هغه خوندونه چې په ښار کي دي او ما يې په اړه فکر کوئ زما دپاره يو ډول ذهني شکنجه او وجداني عذاب نه ماسوا بل هيڅ هم نه وه.

په ذهن کي مي فکر کوئ چې د ځان د ښه ژوند دپاره يو دليل راوړم نه مي څو کولای چې خپل ښه او مجلل ژوند د دوستانو ښې بنگلې مجلل محلونه په ذهن کي راوگرځوم

ځکه د دې مانيو په بغل کي داسي کسان ژوند کوي چي هغوی د يخ لوږي څخه زورپري او شکنجه کپري دا زما دپاره ناممکنه وه چي دغه دوه ډوله ژوند يو د بل سره اړيکه لري او دا يوه لومړنۍ او طبعي پدېده ده دغه فکر د همدې ورځي څخه تر وروستۍ ورځي پوري زما په فکر او روح کي همداسي پاته سو.

د هر دوست سره چي مي دا خبره شريکوله همدا زما د بنځي خبره يې راته کوله او زما په ذهن کي دا خبره راوگرځېده چي زه بل آخره يو مهربانه زړسوانده انسان يم چي د يو ډول غريبو خلگو په ليدلو متاثر سومه.

په ډېري سادگۍ مي په همدې خبرو باور وکئ دا څو ورځي چي مي بد احساس په وجود کي وو يو نوی احساس مي په ځان کي حس کئ دا احساس په دې خاطر وو چي ما په خپل ځان کي د ترحم او زړسوي قوه حس کړې وه چي د داسي خلگو په ليدلو مي زړه او روح نا ارامه وو او حس مي کړه چي دغه ترحم ما د نورو همکارۍ او مرستي ته کشوي.

ورځي تېري سوې او ځان ته مي وويله دغه خلگ چي مسکو کي اوسپري بايد زما د خوشحالی د له منځه وړلو لامل نه سي او دا مي قبوله کړه چي دا زمور موحيط دئ چي دغه حالت يې منځ ته راوړی دئ او داسي حالت دئ چي ځان ور څخه نه سو خلاصولی که څه هم خپل ژوند غريبانه کم بيا هم په دې سره غريبانو ته هيڅ نه سم ورکولی او د دوی بدبختي به هم پر خپل ځای پاته وي بېله دې چي خپل او د کورنۍ ژوند تريخ او

بي خونده کم بنا پر دې د لومړي ځل پر خلاف و مې نه غوښتل چې په خپل ژوند کي کوم تغير راوړم او فکر مي وکړي د امکان تر حده به دهغو غريبانو چې زما عواطف يې راپارولي دي د ژوند د اصلاح او ښې گڼې فکر وکم .

زه يو ځوان مرده انسان نه وم مگر غوښته مي چې د خپلو هم نوعو سره مرسته وکړم نو فکر مي وکړي چې زما ټوله فکر بايد پر خيريته او د ښې گڼو پر کارو راټول کم .

همدې وخت کي په مسکو کي د نفوسو سر شمېرنه شروع سوه چې دا زما دپاره يو ښه پيل وو ما همداسي په مسکو کي څو خيريته بنسټونه پېژندله زما نقشه دا وه چې د خانانو خلگو ترحم او عواطف د دې ډلې غريبانو په مقابل کي راپاروم او بيا د دوی څخه پيسې ټولي کم او د کومي خيريته موسسې د لاري د دې غريبانو سره کومک وکړم او د سر شمېرنې له لاري بايد دا مالومه کم چې کوم څوک څومره قدر کومک ته اړتيا لري پلان مي درلودلې تر څو بعضي کسان يې د مسکوه بهر ولېرم ماشومان يې و مکتبونو ته واستوم او سپين رېږي يې سپينررتون و لېرم .

ما دا فکر وکړي چې يوه تلپاتې موسسه چې تعليم افته خلگ يې په همدې خلگو وگرځي او د دوی اړتيا وي راټولي کي يو اسانه کار دئ دوی بايد د حرفي په زده کولو نه يواځي دا چې دوی به د دې حالت څخه خلاص سي بلکي هغه د نفرت کتل چې دوی يې خانانو ته کوي د منځه ولاړ سي . مور خانان به په ارام وجدان او زړه، پنځه ډوله خوندور خواږه په خپل مجلل کور کي په استراحت سره خورو او د دوی په نه شتون کي به د روح

او زړه د دردونکي عذابه خلاص يو عبادت به په ارامه کوو او بنادۍ ته به په هوسا روح
ځان رسوو.

د دې طرحي د جوړولو سره مي په دې اړه يوه مقاله وليکله او تر چاپ مخکي مي د هغو
دوستانو سره چي ما ور څخه هيله دلودله چي را سره به مرسته کوي شربکه کړه.

هغه خلگ چي ما ور سره دغه مقاله شريکه کړه ټول خانان وه او د دې طرحي گټي مي
هم ور سره شريکي کړي تر څو دې غريبانو ته په کار ورکولو سره شايد نور په مسکو کي
غريب نه سي پاته او مور وکولای سو چي په ارام وجدان سره و خپل بڼه او مرفع ژوند ته
ادامه ورکړو.

ټولو به زما خبرو ته په خورا دقت غور نيولی وو خو کله چي به اصلي موضوع ته ورسېدم
چي د دوی څخه د کومک غوښتنه وه نو ټولو به سرونه وځړول او و به يې ويل هو بلې
مگر په دې بنا کي دومره څوک به د دې طرحي سره ليوالتيا و نه ښيي تر څو دا طرحه
تر کاميابۍ پوري ورسېري طرحه بڼه ده خو د دې بنا اوسېدونکي به زړه نه کي
ورته بڼه که کار مخ ته ولاړئ او کاميابه سو زه هېڅ ډول همکاري نه درېغوم د دوی ټولو
خبري يو ډول وي او ما دا فکر وکئ چي دوی ته زما خبري هسي اوتي بوتې ښکاري خو
دا چي سترگي له سترگو شرمېري نو مخامخ يې دا خبره راته نه سوه کولای.

بل آخره يوه يې هم و ماته کومي پيسې نه کړې را د ورځي په آخر کي يوه بل مجل
محل ته ولاړم چي خورا تشریفات پکښي روان وه خادمان په رسمي او مونظمو کاليو کي

وه په ورستي منزل کي د اشرافو بنځي چي پيشني کالي يې په تن وه په خورا غرور سره راتولي سوې وې د هر يوه د شتمني سر تر اسمانه رسېدئ کله چي مي دوی ولېده دا فکر مي وکئ چي نه سم کولای د دوی توجه راجلب کړم. دا چي تللی وم نو لازمه وه چي خپله نقشه هر ډول چي وي دوی ته تشرېح کړم ما په ډير تکليف د خپلي ترحي تشرېح دوی ته وکړه چي له ډلې يې يواځي يوه نفر د مالي کومک ټټر ووهلئ دا چي دوی د دومره وقار سره نه سوه کولای چي دوی دي د غريبانو تر کورونو ولاړ سي نوښه خبره ده چي زه تر هغه ځايه ولاړ سم او دوی ته هغه غريبان ور معرفي کړم.

دغه کس هم و نه ويله چي څومره کومک او کله به دغه کومک وکړې يو بل ځوان او يو سپينبرې هم حاضر سول چي زما فکري ملاتړ وکړي فکر مي وکئ دا ډول خلگ که کومک هم وکړي نو د دوی مخصص نوم گټل مېډال گټل دي بل آخره مي پرېښول او خپل کور ته وگرځېدم په کور کي په دې فکر فکر کي چي خپله نقشه مي و نه سوه کولای چي عملي کم وېده سوم.

فکر مي وکئ چي ننه ورځ د يو بې مانا کار دپاره ټوله ورځ وگرځېدم کېدای سي چي زياتو کسانو پس شا راپسي خندلي هم وي خو بيا مي فکر وکئ چي بايد هيڅ شی زما د خپل کار او لاري څخه و نه گرځوي او زه بايد پر خپله طرحه کار وکم.

زه د خپل وجدان په امر پسي تللم او دا د دې لامل سو چي بايد په خپله لاره کي محکم و اوسم او د خپلو خانانو ملگرو له خبرو تېر سوم او پر خپله طرحه لا محکم او ټينگ

سوم يوه ورځ وروسته مي مقاله د ښار تر ټولو ډېر ويل کېدونکي مجلې ته ورکړه چې مقاله چاپ کړي د مقالې تر چاپ وروسته مي يوه مجله واخسته او دښاروالۍ شورا ته مي يووړه او هغوی ته مي واوروله د مقالې د وينا په وخت کي مي خوله وچېدله هر ډول چې وو د مقالې تر ويلو وروسته مي د ښاروالۍ له چارواکو وغوښتل تر څو له خپل موقفه په گټي اخستني سره د ښاريانو او فقيرانو تر منځ خپلوي راجوره کړي.

د مقالې د وينا په وخت کي په سالون کي عجيب سکوت وو يواځي دوو نفرو د شورا د غړو څخه زما د وينا په وخت کي بعضي نوټونه ونيول او ويې ويل طرحه خورا ښه طرحه ده مگر غير عملي ده چې د دې ټکي سره هغه ټول چې زما په خبرو سره عصباني سوې وه راپورته سوه او خپل د برآت دلايل يې وړاندي کړل.

و مي غوښتل چې خطايې مېز ته بيا ولاړ سم او دغه طرحه دوی ته ښه واضح کړم خو کله چې دوی زه وليدم چې د مېز سر ته ځم نو يو ډول شور يې په خپلو منځو کي و نښلوی او ويې ويل مور ستا مرحمت ته خورا درناوی کوو او غواړو چې دا طرحه عملي سي خو د يو ناممکنه طرحه ده.

ولي په هر حال مجبوره سوه تر څو ماته غور ونيسي او د همکارۍ وعده راکي کله چې مي د سرشميرونکو د کارکونکو سره دا موضوع شريکه کړه چې زما قصد يواځي د دوی سر شمېرنه نه ده هغوی تعجب وکئ داسي يې راکتله لکه يو بې مفهومه خبري چې اوري

له بله اړخه کومه مقاله چې مي چاپ کړې وه هېڅ عکس العمل يې را ونه پاروئ آن يوه سپري هم زما سره د دې مقالې په اړه خبرې و نه کړې.

زما ښځي او اولادونو با وجود د دې چې زما نظر يې تاييدولئ راته ويله چې ته نه بايد د دې طرحي د کاميابۍ اطمینان ولري.

بل آخره زما هم دا زړه ته تېره سوه چې د طرحي کاميابي سخته ده. خو تصميم مي نيولی وو کومه لاره چې ماته ښه او غوره په نظر راځي بايد تعقيب کړم. زما نقشي زه خپلي خواته کښولمه خپله د هغې ناحيې چې بازار ته نژدې وه د هغې سرپرست سومه اورېدلي مي وه چې د مسکو ترټولو بد او وحشت ناکه د مسکو غربت به په همدې ناحيه کي مشاهده کړم په همدې خاطر مي د خپل مشر څخه د همدې ناحيې د سرپرستۍ غوښتنه وکړه او زما غوښتنه وه هم منل سوه د اوسېدو ځايونه انسانان او ټوله شاوخوا بدبويه او چټل وه هري خواته چې دي پزه کش کړې وای ډېر بد بوی د سپري تر دماغه رسېدئ.

ډېري مندي چې بلا اولادونه يې زېږولي وه په عجيب نظر يې ماته کتله او د ويلو دپاره يې هېڅ هم نه درلودله فکر مي وکئ دغه بې چاره گان چې دلته ژوند کوي د ډوډۍ تر څنگ ساعت تېري او تفريح ته هم اړتيا لري فکر مي وکئ چې دغه انسانان د نس تر څنگ احساس او عاطفه هم لري چې بايد د هغه په اړه يې هم بايد فکر وسي دا موضوع زما په فکر ښه راغله ځکه دا انسانان نه يواځي لکه پسونه چې يواځي د خوراک دپاره تر اخوره بېول کېږي ژوند وکړي.

زما کوشش نه بايد يواځي د دوی د خيتي د مرولو دپاره وسي بلکي د انساني نورو ضرورتونو په اړه يې هم بايد فکر وسي ځکه دغه خلگ هم د نورو انسانانو په سير انسانان دي او دوی هم د نورو انسانانو په څېر غريزي او احساسات لري.

خلاصه کله چي مي په ذهن کي دا خبري راوگرځېدې نو دا فکر مي وکئ چي زما نخشه بلکل نا درسته ده او په ځان کي مي د ناتواني احساس وکئ چي د دې خلگو ضرورتونو ته خپل ځان نه سم رسولي مگر لکه څنگه چي مي مخکي درته وويل دا يو کار وو چي شروع کړی مي وو او د ادامي پرته مي بله لاره نه درلودله.

يو لارښود چي له ما سره راغلی وو زه يې د هغو کثافاتو د منځه چي هلته تيت سوې وه تېر کړم او د يو ساختمان اړخ ته يې ورسولم ده وويل په دې ودانۍ کي خورا زيات غريبان وسپري او سر شمېرنه يې تر يوې ورځي زيات دوام پيدا کولالی سي.

زه په حيرانۍ سره د لارښود په خواکي د هغه تعمير خواته روان وم او د دې سيمي غريبو اوسېدونکو په تعجب زما خواته کتله د يو خان انسان ژوند هغوی ته عجيبه په نظر ورتللی نور سرشمېرونکي مي هم وليده چي د نورو ودانيو خواته ورغله او دوی زما تر لارښوني لاندې کار کوئ.

با لآخره هغه تعمير ته ورسېدم او د سرشمېرني کار مي پيل کئ که څه هم د دغه تعمير اوسېدونکي نسبت زما وه ودانۍ ته غريب وه خو بيا يې هم پورا نغدي مرستو ته اړتيا نه

درلودله ماته د دوی د خبرو څخه دا را معلومه چې دوی نور څه نه لري یواځي او یواځي د خلگو په نغدي مرستو سره ژوند مخ ته وړي.

کله چې مي دوی ته وویل چې د دوی دوی لوني به په مکتب کي شاملې کړم دا یې قبوله نه کړه او دا یې غوره بلله چې د دې کار پر ځای دوی ته نغدي پیسې ورکړم زه د دې څخه پوی سوم چې دوی د دې انجونو څخه هم کار اخلي او د همدې لاري هم پیسې را جمع کوي آن د یوې نيکي بڼې څخه پیسې غواړي کله چې مي د همسايه گانو څخه پوښتنه وکړه هغو راته وويله کله چې دوی هر څومره پیسې راوړي نو هغه دلته ذخيره کوي. د نورو اوسېدونکو څخه مي هم مالومات وکړی پوی سوم چې دوی هېڅ پیسو ته اړتیا نه لري او اقتصادي حالت یې ښه دی.

بل آخره راته مالومه سوه چې په دې ساختمان کي داسي څوک نسته چې مالي مرسته دې ورسره وکړم او د دې ساختمان پر هېڅ اوسېدونکي مي يقين او باور نه درلودلئ په نورو ساختمانونو کي مي هم د هغوی څخه پوښتنه وکړه تر څو راته ریشْتيا ووايي تر څو د هغوی سره همکاري وکړم په دې ساختمانونو کي هم واقعا داسي فقير چې پیسو ته اړتیا ولري نه سو پیدا.

ما په دې خاطر چې په دې ساختمانونو کي د هغه خلگو سره چې زه یې په لټه کي وم نه سوم مخ د ناراحتۍ احساس کولئ ما داسي فکر درلودلئ چې په دې ساختمانونو کي به داسي خلگ ژوند کوي چې بد او درېدره ژوند به لري اما د دوی ژوند د هغه خلگو د

ژوند سره چي د ښار په منځ کي يې زندگي کول کوم فرق نه درلودلئ يواځي دا توپير وو چي دلته خلگو په چټلۍ او بدبويۍ کي ژوند کولئ او په ښار کي حد اقل نظافت ساتل کېدئ.

څه ډول چي په ښار کي بېلابېلي طبقي انسانان ژوند کوي لکه ښه ژوند متوسط ژوند بد ژوند بد بخته خلگ ښايسته او بدرنگه دلته هم حالت همداسي وو دوی خارجي بدبختي نه درلودله بلکي بدبختي د دوی په داخل کي وه بدبختي په دوی کي وه او پيسې هغه څه نه وې چي د دوی د دردونو دوا دي په وسي.

خلاصه: د دوی په منځ کي خورا ډلي ډلي خلگ وو لکه کسب گر دنيا داره غريب خو دوی داسي حالت کي نه وه چي پيسو ته اړتيا ولري مگر د کومک نه مخکي د دوی د ژوند بېلابېل اړخونه مطالعه کول خورا اړين وه. زه د داسي خلگو په تالاب کي وم چي د دوی سره په مرسته کولو سره د دوی اړتيا وي پوره کړم او ور سره مرسته وکړم مگر په دې سيمو کي کوم داسي څوک نه وه چي دوی دي کومک ته اړتيا ولري.

يواځي هغه څه چي دوی درلودله هغه دا وو چي دوی غوښته چي په خپلو معصومو کتلو سره د يو چا څخه يو څه پيسي تر لاسه کړي او هغوی ته په عجيب انداز وگوري او دغه غوربت چي دوی د هغه په واسطه ځانونه ډنگر او خوار ښول نه سوه کولای چي د دوی و دې بدبختۍ ته د پای ټکی کېښودې.

دا صحیح ده چي هغوی د خپله ژونده ناراضه وه خو په پوره اطمینان سره ویلای سم که دوی په ښار کي کارکونکي هم وای دوی به د خپله ژونده ناراضه وای ښاریان هم د خپلي وضعي څخه ناراضه دي او د هغه څه په اړه چي دوی یې نه لري ناخوښه دي.

ما د دې دوو طبقو خلگو تر منځ په ظاهري ډول کوم توپیر و نه لیدلی د دوي او د هغه خلگو چي په ښار کي ژوند کوي څه توپیر دئ یواځي دا چي هغه خلگ چي په ښار کي ژوند کوي د دې بېنویانو په لیدلو سره د زړه نه آه کشوي او د دوی په لیدلو د درد احساس لري او دغه بله طبقه بیا د نورو خلگو دکار څخه خپل ځان ته حاصل لاس ته راوړي.

د دوی دوو تر منځ توپیر یواځي د هیلو او هغو ته د رسیدلو په لارو چارو کي دئ زه پوهیدم او دا موضوع مي درک کولای سوه مگر ما مخکي د دې په اړه هیڅ فکر نه وو کړی او یواځي مي غوښته چي د دوی د ژوند تر خبرتیا وروسته د دوی کومک ته ور ودانگم.

یواځي یوه لار د دوی د کومک دپاره شتون درلودلئ او هغه دا وه چي د دوی د ژوند په اړه د فکر او طریقي بدلون وو او د دې دپاره تر ټولو ښه لار دا وه چي لومړی باید یوه ښه او غوره لاره پداسي او د دوی ښه ډول پېژندنه وسي او بیا پر هغه اصولو باندي رفتار وسي.

زما مشکل دا وو چي ما پر هغه لارو فکر کوئ چي دغه خلگ باید له داسي حالت او د ژوند دا ډول طريقه باید بدله کړي نه دا چي دوی په دې خاطر چي خپلي لومړني اړتياوي او غذا نه سي ترلاسه کولای بدبخته دي بلکي دوی دا ستونزه لري چي د دوی معدې خرابي دي او د اشتهاوري غذا ته ضرورت لري يعني تر هر څه د مخه باید د دوی د معدې علاج وسي .

که څه هم زما د ډېرو هڅو سره سره بيا هم هيچا دې ته زړه نه کئ ښه چي کومک وکي آن هغه خلگ چي ما يې په کتابچه کي نومونه يادابنت کړې وه خو بيا مي هم د يو څو کسانو سره د هغه څه چي دوی اړتيا ورته درلودله کومک وکړئ .

زما خطا دا وه چي تصور مي کوئ چي په هر صورت باید د دې کسانو سره کومک تر سره کړم زما ځان غوښتنې د دغې چاري مخ ته وړل راته اسانه کړې وه غوښتل مي چي د غريبانو نومونه نوشته کړم او تر څېړنې وروسته د هغوی ضرورياتو ته رسېدگي وکړم .

دا چي د څو کسانو مشکلاتو ته به رسېدگي وکړای سم دا ماته روښانه نه وه او دا فکر مي کوئ هغه خانان چي دغه خلگ يې دغي تباهي ته تېله کړې يوه ورځ به د دوی په نجات کي هم کومک او همکاري کوي په داسي حال کي چي د دوی سره تر مخامخ کېدو وروسته د دې ترحي ناکامي ورځ تر بلي ښکاره کېدله ځکه دغو سوال کوونکو د کار څخه ځان وېستلی او گدايي يې يو اسانه او استراحت مند کار بللی .

څوک کولای سي چي د دغو موجوداتو فکر او قضاوت ته تغير ورکړي زموږ په منځ کي د خانانو خلگو په څير چي فعاله او ښه زندگي لري او هيڅ خواري او زحمت هم نه کاري او د دې تر څنگ زموږ په ټولنه کي خانان خلگ هغه خلگو ته چي فعاله خواري کښه دي څه او کوم ارزښت نه ورکوي او کله چي به مي دغه فکر ذهن ته راتلئ نو ور سره سم به مي زړه ته لوېدل چي هيڅ څوک او هيڅ کس د دې ناروغۍ علاج نه سي کولای هغوی په خپل ژوند کي کوم بد او ناخوښه څه نه ليدل هغوی ليدل چي بعضي- خلگ د دوی تحقير او سپکاوی کوي خو هغوی د دغه تحقير او سپکاوي دليل باندي نه پوهيدله او دغه وجه يې نه سوه پيدا کولای اکثر يې دا فکر کولی چي دوی ښه او نیک کار کوي.

د دوی په منځ کي يو هلک چي سيوږه نوم يې درلودئ زما يې زياته توجه جلب کړه او تکل مي وکئ چي حد اقل دغه هلک د دغي مردارۍ څخه نجات پيدا کي او يوه لاره د ده دنجات دپاره و لتومه او په ريشتني ډول مي زړه ورباندي وسو.

هغه مخکي د يوه موچي سره کار کوئ مور او پلار يې نه درلودله خو کله چي موچي مړ سو نو بې سره او سامانه پاته سو.

اوس غواړم چي خپله نيکي د دغه هلک سره تاسو ته ووايم سيوږه مي خپل کور ته راسره بوتلئ او هلته مي په اشپزخانه کي په کار ولگولئ اما نه مي سوه کولای چي دغه هلک ته د خپلو اولادونو په څنگ کي ځای ورکړم اما دا چي ما دی په خپله اشپزخانه

کي په کار وگمارلی فکر مي کوي چي د ده سره مي کومک د کمال حد ته رسولي دي. سيوژه نژدې اته ورځي له ما سره پاته سو په دغه ټوله وخت کي ما د هغه سره تر دوه ځلي زياتي خبري و نه کړې.

مگر ما د اشپز څخه واورېدل چي هغه نه سي کولای چي دلته آرامه زندگي وکړي ښه غذا وڅري او مناسبې جامې دي واغوندي او زموږ د کوره و تښتېدلی کله چي مي و غوښته چي هغه ووينم نو هغه له ما څخه منډه کړه او و تښتېدلی.

که د لومړي ورځي څخه ما د سيوژه ژوند ته توجه کړې وای نو زه به پوه سوی وای چي هغه ته غلته تربيه ورکول سوې ده. هغه دلته وليدل چي زما اولادونه چي لاهم د ده همسنه دي خپله کار نه کوي او اشپازي ورته نوکران تياروي پاكي او مهذبې جامې اغوندي د دوی نسونه په خوندورو خواړو ماږه دي لوبښي په ډېره بې احتياطي سره ماتوي او هغه خوراک چي د سيوژه دپاره خورا ځانگړی وو هغه زما اولادونو پر خپل سر هم نه تويوي.

هغه څه چي سيوژه زما په کور کي زده کړه هغه دا وه چي هيڅ کار بايد و نه کړو ښه وڅرو ښه واغوندو او ښه آرام بیده سو نه دا چي زما اولادونه يواځي د اوس د پاره کار نه کوي دوی به په راتلونکي کي هم آرام ژوند کوي او زندگي د خوندونو څخه به خوند اخلي.

حقه خبره دا ده چي زما کونښن د داسي تلف سوو ماشومانو په حق کي بي مفهومه وو
ځکه ما خپله خپلو اولادونو ته په يوه مجلل ځای کي د همداسي بي کاره او بي فعالته
زندگۍ تربيه ورکوله.

په دې سر شمېرنه کي د يو ډول خلگو څخه متاثره سوی وم د کوچنيانو وضعیت يې شرم
راوړونکی وو هغوی خپل ماشومان د ځانونو سره تر لارو او کوڅو وړي تر څو د خلگو
ترحم جذب کړي.

د سيوژه تجربې ماته وښوله چي د دې خلگو سره کومک کول سخت او ناممکنه او
متناقض دي کله چي سيوژه دلته ژوند کولی غوښته مي چي د خپلو اولادونو وضعیت د
نوموړي څه پټ کړم او هر ډول کوششونه چي زه يې د سيوژه د ژوند د ښه کولو دپاره
کوم بي گټي دي.

ډېره اسانه ده چي يو څوک د ده غوندي هلک د ځان سره وساتي او نس يې ورته موړ
کړي ښه جامې ور ته ور واغوندي او آن ښونځي ته يې ولېږي اما دوی ته د ښه ژوند
کولو او کار کولو توصيه کول بيا خاص زما غوندي خلگو دپاره چي خپله هم کوم کار نه
تر سره کومه ناممکنه ده.

زموږ د ژوند عکس کوم څه چي دوی ته وربښايي هغه د کار نه تر سره کول دي د سيوژه
تللو په ما کي د ناراحتۍ حس نه را ولاړوئ بل آخره هغه نقشه چي د بينوايانو سره د
مرستي دپاره مي ترحه کړې وه تر سره کړه او په دې وخت کي بعضي خلگو ماته د دوی

سره د کومک دپاره ويلي وه د يوې مياشتي په جريان کي مي تر سلو پوري داسي فقيران يادانت کړې وه چي کېدای سي زه ور سره مرسته وکړم يو څو نومونه مي واخستل او پاتي مي بې جوابه پرېښول ځکه چي د دوی سره مرستي هيڅ امکان نه درلودلې.

بل آخره ما ونه سوه کولای چي د دې ډلې دومره ډېري غوښتني دي پوره کړم د دې تر څنگ هغه خلگ چي زما سره يې د کومک ټټر وهلی وو او آن داسي خلگ وو چي د کومک اندازه يې هم مالومه کړې وه هيڅ داسي څوک نه سو پيدا چي آن يو روبل کومک دي هم وکړي.

د هغه لس زرو روبلو پر ځای چي خانانو راسره د دې دپاره چي دا بدبختي د منځه يوسم يواځي هغه کارمندان چي زما ترلاس لاندي يې کار کوی د هغه پيسو څخه چي دلته دوی ته ورکول کېدي يواځي د لس روبله کومک وکړئ مجبور وم په همدې لسو روبلو چي زما کارکونکو کومک کړی وو او شل روبله چي د ښارجوړونې د خوا څخه د سرشمېرني د دفتر سره سوی وو بسنه وکړم او دغه دېرش روبله زما سره وه او نه پوهېدم چي دغه شل روبله څه ډول تقسيم کړم. بل آخره د سرشمېرني کار خلاص سوی وو،

يوه ورځ د دې تر مخه چي کار خلاص کړم د هغه شلو روبلو سره چي زما په جيب کي وو د سوالگيرو کورنيو کمپ ته ولاړم يو مريض مي پيدا کئ چي پنځه روبلو ته يې اړتيا وه ور مي کړه ښه نو په پاته پيسو څه وکړم؟

کله چي ما هغه مريض ته پيسې ورکولې نو زما پر شاوخوا باندي خورا ډېر سوالگر را
جمعه سوه او هر يوه د پيسو غوښتنه درلودله دا چي مايې په اړه مالومات نه لرله نو له
منځه يې همداسي راووتلم او د کور پر خوا ولاړم.

پر لار مي يو سپينبرې وليمې چي د مسو او اوسپني ټوټي يې راټلولې او د نل سره يې په
ښه اواز سره سندرې ويله، ده ته ور نژدې سوم او خبري مي ور سره شروع کړې تر څو
مالومه کړم چي پيسو ته اړتيا لري که نه؟

يوآخي يې ژوند کوي، او د اشغالو د منځه د ارزښتمندو شيانو په ټولولو يې خپل ژوند مخ
ته وړي. دومره پيسې يې پيدا کولای سوې چي يوآخي يې د خوراک او څښاک بس وي
د هغه څخه مي د هغو خلگو په اړه وپښتل چي څوک پيسو ته اړتيا لري هغه راته غوصه
سو او ويې وويله چي هيڅ اړ سرې نه پېژني اته روپۍ مي ده ته ورکړې هغه يې په
خوشحالي واخستې او د ساقې خانې پر طرف ولاړې.

زه هم د کور پر خوا ولاړم او د کور د صاحب په مرسته چي يو شريفه سرې وو يو څو
مستحق کسان مي پيدا کړه او پاته پيسې مي د هغوی تر منځ وويشلې په دې ترتيب زما د
کومک او همکارۍ سلسله پای ته ورسېده او دې نتيجه ته ورسېدم او دا فکر مي وکړ
چي خپل ژوند ته په همدې کلي کي ادامه ورکړم.

زما د نيکۍ او ښېگڼي حس لکه د ديگ توبن هوا ته وختي او د تل دپاره ورک سو خو
هغه تاثرات چي ما تر لاسه کړه نه دا چي زما په روح کي د تل دپاره پاته سوه بلکي په زړه

کي مي د هغوی سره د کومک احساس وو خو په دې عقیده رسېدلی وم چي زه د هغوی دپاره هيڅ هم نه سم کولای او کله کله به دا فکر رالوېدئ چي هغه لږ کار چي ما د دوی دپاره وکئ هغه د دوی دپاره کافي وو او نور څه ته اړتيا نسته همدا لامل وو چي په ما کي د دوی سره د ميني يو ډول احساس کرل سوی وو ما هيڅ کله د خپل ژوند او د دوی د ژوند تر منځ نا برابري نه حس کوله او هيڅ اذيت مي نه ليدلی.

کله چي ښار ته د تداوي کولو دپاره ولاړم غوښته مي چي د معالجې په برخه کي خيريه کار تر سره کړم امید مي درلودلئ چي زما وضعیت د نورو سره همدا شان وي مگر په ښار کي د خورا زيات او حقيقي فقر سره مخ سوم آن دا چي نه پوهېدم د يو خير غوښتونکي سره څه ډول رفتار وکړم.

و مي غوښته چي يوه مقاله د خپلو سترگو ليدلو حالتو او د خپل کار د پرېښولو په اړه وليکم او د لومړئ مقالې چي نشر کړې مي وه اصول او قاعدې بيا تاکيد او تکرار کړم او ومي غوښته چي په ښارونو کي د فقر د زياتوالي پر عواملو وږغېرم او ووايم چي څه لامل سوه چي فقر په ښارونو کي اوج ته رسېدلی او څه ډول کولای سوله دې مکروبه انسانان وژغورو.

ولي هر څو چي مي هڅه وکړه و قلم ته مي گوتي نه ورتلې. اصلا نه پوهېدم چي کوم تاثير لري که يا ما د خپلي لومړنۍ مقالې عکس العمل ليدلی او تيجه يې ما په لاس کي درلودله ما په دې حالت کي داسي حس درلودلئ لکه يو څوک چي خپله ډوبېږي او د

نورو سره د کومک هڅه کوي او دا راته ثابته وه چې پر سسته مخه مي تکیه لگولې ده فکر مي کولای چې ولي د دوی سره مرسته نه سم کولای په دې وخت کي مي دا دلیل را پیدا کئ چې زما کونښن د دوو وجهو څخه ناکامه سو اول دا چې د ښار غریبان خورا ډېر دي او دویم دا چې د کلو د مسکنانو سره کلي اختلاف لري.

وروسته مي د ځانه وپوښتله په ښار کي د فقيرانو د را يو ځای کېدو علت څه دئ خپله مي ځان ته جواب ورکئ چې هغه کسان چې په کلو کي د روان معاش د پیدا کولو څخه عاجزه سي نوښار ته راځي او د خانانو پر شاوخوا جمعه کېږي او د دوی شمېر هم ورځ تر بلي زیاتېږي اصلا دوی د روزی د پیدا کولو دپاره ښار ته تللي او ځي نه د بل څه دپاره.

په ښار کي د روزي پیدا کولو څخه منظور څه دئ کله چې دغه جمله ښه په غور سره فکر ته واچوئ نو دا جمله يو ډول شوخی ته ورته ده ځکه يو څوک څه ډول د کلي څخه چې هلته د غنمو او نورو ضرورياتو کړوندې دي هلته کارونه دي بیا هم دوی د روزي د پیدا کولو دپاره ښار ته مخه کوي او په کلو کي باوجود د دې چې کارونه ډېر هم دي روزي نه سي پیدا کولای.

ما د دې پوښتني دپاره د نورو خلگو څخه هم پوښتنه وکړه دغو خلگو داسي جواب راکئ چې دغه خلگ يواځي د روزي د پیدا کولو دپاره مسکو ته راځي څنگه چې زه هم خپله دې نتیجې ته رسېدلی وم.

په مسکو کې نه څوک څه شی کړي او نه د کوم شي نه کومه گټه لاس ته راوړي خو بیا یې هم خلگ په اسانۍ او هوساینه کې ژوند کوي او تل پیسې د خپلي اسانۍ او هوساینې دپاره مصرفوي او یو څه برخه یې و دې کثیف او چټل مخلوق ته هم رسېږي.

کله چې مي د یو ډلي پوهانو سره دا موضوع شریکه کړه نو هغوی راته وویل که څه هم یوه برخه د دوی د کار دپاره مسکو ته راځي خو بیا هم یوه برخه یې د همدې کسب دپاره ښارونو ته مخه کوي ځکه چې د ښار ښایستونه دوی په ناآگاهانه ډول خپل ځان ته راکشوي او دغه ښکلاګانې د دې سبب ګرځي چې د کلو خلگ دي ښارونو ته ځان داخل کړي، اصلي لامل یې دا دی چې هغه ثروت چې د کلو د زحمت کښو خلگو چې همدوی یې تولید کونکي دي د همدوی حق دی او د ښارونو لټانو ته یې انتقالول د دغې بدبختۍ اصلي لامل دی.

ما دا تحقیق وکړ چې په ټوله روسیه کې د سوالګرو همدا حالت دی کوم چې په مسکو کې تر سترگو کېږي ځکه هغه ثروت چې په کلي کې را منځ ته کېږي د تجارانو هنرمندانو کسب کارانو په لاس له کلي ښار ته انتقالېږي او دغه ډله باید د دې دارایی د انتقال دپاره باید په ښار کې ژوند وکړي.

یوه بله ډله هم موجود وه چې د دې خانانو دپاره یې سخت کارونه تر سره کوله دوی د کلو څخه د دې دپاره راځي چې د ښارونو د مالدارو خلگو د حمامونو او اشپزخانو کارونه تر سره کړي زموږ مفت خواره خانانو دپاره خورا موهمه وه چې ښار کې ښه ژوند

وګو ښه جامې واغوندو ښه آسونه ولرو او یو مجلل ژوند تېر کو او هغه غریبان چې باید خانان وای زموږ و پاتې شونو ته یې سترګې دي د هغوی دپاره دا طبعي نه ده چې باید په همدې کفایت وکړي او په همدې سره خوشحاله سي .

دغو محرومو انسانانو یواځې په دې خاطر خپل شعور د لاسه نه دئ ورکړی چې دوی غریبان دي بلکې د دوی په منځ کې د خورا لوړ استعداد او فکر خاوندان هم سته چې آن تر ما هم لوړ درک او تفکر لري، که موږ فکر کوو چې غریبان زموږ د مجلل ژوند په اړه بې توجه دي نو اشتباه کوو د دوی دپاره دا عادلانه نه ده چې یوه ډله دي په ښه او مجلل ډول ژوند کولو ته دوام ورکړي او یوه ډله دي بیا سخت کار وکړي او زیات وخت دي آن ښه خوراک هم تر لاسه نه کړي او وږي دي بیده سي مګر په لومړي سر کې د دغې بې عدالتۍ څخه غمجن او قهرجن کېږي مګر وروسته ورو ورو په دې پوهېږي چې دغه لویه فاصله زموږ او د دوی تر منځ یو طبعي او قانوني ده او بل آخره فکر کوي چې د کار کولو څخه لاس پر سر سي او په دغه مرض اخته سي .

بعضي د دوی خپل هدف ته ورسېږي بعضي ورته نژدې سي او بعضي- بیا هدف ته تر رسېدو وړاندي له پښو و غورزېږي او بیا ورو ورو بعضي- یې غلا بعضي- یې سوال او بعضي یې په نورو غیر قانوني لارو باندي لاس پوري کوي .

دا بسنه کوي چې خپل شاوخوا ته وګورو او فکر وکړو نو پوی به سو چې دغه خلګ زموږ څخه په تقلید کولو باندي یو داسي حالت ته رسېدلې دي او د فقر په شله کې یې

ژوند ته دوام ورکړی دی ما چې خونه د دې فقيرانو او سوالگرو خلگو په اړه خپرنه تر سره کړه نو پوی سوم چې اصلي لامل د دې خلگو د بختی دا دی چې مور خانان د کلو څخه د ثروت او مالدارۍ په لوټلو او بناړ ته یې په انتقال سره دغه خلگ دغي بدبختۍ ته رابولو.

اصلازه د دې لاري څخه دغي نتیجې ته ورسېدم اول دوی د همدې خانانو سره کرکه پیدا کوي او د دوی سره په کار کولو کي خپل همت د لاسه ورکوي او تل باید د خانانو د رضا کولو کوښښ وکړې تر څو یوه گوله ډوډۍ چې دوی یې دلته پیدا کوي له لاسه ور نه کړي.

زما د کومک د ترحي د ناکامۍ یو لامل هم د دوی نه صمیمیت او نه یووالی وو چې ماته یې د یو انسان نه بلکي د یو سامان په سترگو کتله او دغه ټکي زما او د دوی نژدې کېدل مشکل کړې وه اصلا دا زما د لیاقت د نه شتون نتیجه نه وه بلکي دا د دوی نه صمیمیت وو چې زه یې د مخکي تگ څه راگرځول.

څه ډول به د هغه خلگو سره چې خپل د ژوند حقیقت او واقعیت یې له نورو انسانانو څه پوټولی وړ سره کومک او مرسته وسي. خبره داسي حالت ته رسېدلې وه چې آن کله کله به یې ښکښل او نوري بدي خبري کولې.

یوه ورځ مي د یوه سپین بزېري سړي سره چې سایتي ایف یې نوم و او زما د خور کور ته یې رفت آمد درلودلی دغه موضوع واضح کړه کله چې مي د سایتي اف سره ملاقات

وکئ لا د خپلو باطلو فکرونو په تل کي وو خور مي زما د نقشي او ترحي په فکر کي وه د تل په خبر مي د هغې نقشي او ترحي تشرېح کوله او هغه نتیجه چي ترې لاس ته راوړل کېده په شدت سره دفاع کوله.

ما وويله هغه يتيمان او بوډان گان چي غريبان دي بايد ور سره مرسته وسي او هغه دهقانان چي د دوی د لاسونو څخه د دوی شتمني لوټ سوې ده بايد بېرته و خپل کلو او خپلي شتمني ته واستول سي او مور بايد د فساد د لمنځه وړلو دپاره بايد يوه لاره جوړه کړو او که په دې طرحه کي کاميابه سو کېدای سي بيا کوم انسان بدبخته پيدا نه سي.

زما خور زما خبري په خورا مينه سره اورېدلې او د خبرو په وخت کي مي زيات وخت سايتي ايف ته کتله او څه ډول چي مي د هغه د تجربې او علم په اړه اورېدلې وه نو ما غوښتله چي هغه دي زما خبري تاييد کړي خاصتا مي دقت کولی چي نوموړی زما خبري ښه و فهموي دی هم د نورو ميلمنو په څير چي په کور کي په ارامه ناست وه بې حرکته او ساکت وو.

ما دا ذهنيت واخستئ چي زما خبرو ته کوم ارزښت نه ورکوي او د خپلو افکارو په درياب کي لاهو دئ زه چي د خپلو خبرو څخه ستړی سوی وم د هغه څه مي د هغه د نظر او فکر پوښتنه وکړه و يې ويل څه چي تا وويله بې مانا او عبث دي ومي ويل ولي؟ ځکه چي د دې څخه کومه گټه لاس ته نه راځي د اعتراض په ډول مي ورته وويله څه ډول پايده نه لري ايا پايده نه لري چي يو وری کس دي مور کړم. ويې ويل يا يا ته وری

نه مروې بلکي ته شاوخوا گرځي او که کوم چا شل پولو پیسو ته اړتیا درلودله ور سره مرسته کوي ایا دا فکر کوي چې په دې پیسو دي واقعا د ده سره مرسته وکړه، یا یا ته باید په دې پوه سي کوم څه چې هغوی ورته اړتیا لري چې مرسته ور سره وکړي هغه مانوي مرسته او کومک دئ نه مادي کومک په هغه صورت کي چې ته دوی ته پیسې ورکوي په ډېر لږ وخت کي دغه پیسې د هغوی څخه مصرفېږي.

یا بناغلی سايټي اف زه لومړی د دوی ژوند مطالعه کوم او وروسته غواړم یا ورته د کار زمینه برابره کړم یا کومه مرسته چې مو په وسه وي ور سره وکړم، دا ډول نه سې کولای چې د چا همکاري وکړي نو بیا څه باید وکړو پرېږدو چې د لوږي څخه هلاک او مړه سي، ولي مړه کېږي د دوی عايد ډېر زیات دئ ما چې څه د مسکو د غریبانو په اړه درته وویلله تا لکچي غور نه وو پرکړی د دوی تعداد خورا زیات دئ یواځي په مسکو کي شاوخوا شل زره وږي کسان وجود لري په نورو ښارونو کي یې هم شمېر خورا زیات دئ و یې خندل او ویې ویل شل زره په مسکو کي نو ښه ستا په فکر په ټوله روسیه کي به څومره غریبان شتون لري یو میلیون به سي څومره.

زه یواځي د مسکو د غریبانو په اړه بحث کومه دا او د ټولي روسیې غریبان څه اړیکه سره لري. ډېر نژدې اړیکه لري که چرته کار کوي نو باید د ټولو په اړه فکر وکړي او باید ووايي چې هر خان یو غریب خپل کور ته راوړي او د هغه څخه ساتنه وکړي که د دوی شمېر دوه برابره هم سي دومره خانان هم سته چې دوی ټول ور سره ځای سي ټول یو

ځای یو د بل سره په شریکه ژوند وکړي یو د بل سره خبري وکړي دا خبري ټوله بې مانا دي او کومه داسي خبره مي نه ده تر سترگو سوې چي هغه دي زما دپاره موثره تمامه سي. په دغو ورځو کي چي څومره به و غریبانو ته نژدې کېدلې نو د سايټي اف د خبرو ارزښت راته ښه مالومېدئ کوم انسان چي حساس وي د دومره ډېرو غریبانو په منځ کي به پنځه ډوله غذا په خوند خوند وڅري؟

نو بله چاره نه چي همدا ثروتمندان باید خپل خواړه د غریبانو څخه په پټه پټه وڅري او ځان د دوی د سترگو څخه پنا کړي دا هغه یواځیني کار وو چي مور خانانو به تر سره کولی کله مي چي د خپلي کورنۍ د غړو د ژوند په اړه فکر کولی نو دا احساس مي کولی چي و غریبانو ته نژدېکت کوم مشکل کار نه دی.

مور خپل ټول عمر داسي ترتیب کړی چي همیشه فاصله وجود ولري او موجه سوم کوم څه چي زه په خپل ذهن کي د خواخوږی او رفاقت د غریبانو سره لرم هغه کوم ریشني خبره نه ده زه په خوراک چښاک جامو او آن تعلیم کي یواځي د یوه روش څخه کار اخلو او هغه دا چي زمور او د خورانو تر منځ باید توپیر وسي او توپیر موجود وي.

کله چي ور سره اشنا سوم نو د دوی سره په کومک کولو زما په ذهن کي خورا تزلزل را منځ ته سوی وو او هغه مي ورځ تر بلي ناراحتته او نا ارامه پیدا کولی ځکه هغه برخه پیسې چي دوی لاس ته راوړلې په هغه به ناراضه وه او که مي ډېري پیسې ورکولې هم نو بیا به

هم ناراضه مالومېده او د دې خلگو د ژوند ټوله برخه نا رضياتی نېولې وه آن ډېر وخت به يې د تنفر په ډول مور ته کتله.

يوه ورځ يوه سوالگر چې ما ورته لس روبله ورکړه بېله مننې را څخه روان سولو او داسي را څخه روان سو لکه ما چې ور ته رد، بد او ښکونځل کړي وي، ما په دې وخت کي خپل ځان ملامت او نا راحتې احساس کئ هغه د وجدان ارام چې به ما د کوم غريب سره تر کومک کولو وروسته احساسولی هغه احساس مي و نه کئ مگر زما خپل حالت نه وو اختيار کي او هغه احساس چې ما د غريبانو په اړه ذهن کي درلودئ وژلئ يې.

ما غوښته چې د دوی ژوند زموږ د ژوند غوندي عادي او ارامه وي او ما دا احساس درلودئ چې د ښېگڼي خوند به تر دې وروسته حس کړم او کله چې به مي د هر غريب سره څومره ډېره مرسته کوله هغه به هغه پيسې ډېرې ژر مصرفولي بېرته به خپل ژوند او سوال ته راگرځېدلئ.

څو ځلي مي دا تجربه تر سره کړه خو د معمول په څېر هغه به هغه پيسې برباد کړې او بېرته به خپل ژوند ته راوگرځېدئ ما نه سوه کولای چې داسي خلگ له خپلي شاوخوا څخه وشړم او مجبور سوم څه چې مي درلودله هغه به مي ورته بڅښله خو آخر دا پوښتنه راسره پيدا سوه مگر تر کومه؟ څومره؟ او تر کومه ځايه؟

زه په دې پوه سوم چې زما د کار مقصد د لومړي ورځي څخه غريب دوستي نه وه بلکي د ځان ښونه وه او که زما مقصد دا وای نو ما به تر څه کومک وروسته د څه ارامی

احساس کولی مگر زه اشتباه وم د هغوی فقر داسی لورې وه چې نه ختمېده بلکي فقر به نه ورته وایو بلکي د هغوی بی باکي د هغوی فرهنگي لورې د هغوی حرص .

په لومړي کي مي اورېدلې وه چې خلگو زما په اړه داسي ويله چې دا کس خپلي پیسې پر ډېران غورځوي او کوم داسي گټوره نتیجه هم په لاس کي نه لري او دوی دا فکر کوئ چې دا سړی د خورا زیاتي سرمایې لرونکی دی، مگر داسي نه وه زما سرمایه څه زما د کار او څه زما د کتابونو د پلورلو څخه لاس ته راتله او دغه پیسې مي پر همدې لاري مصرفولې او ما دا ښېگڼه او نیکی بلله مگر نیکی او ښېگڼه اساسې او اصولي کار غواړي خو ما دا اصول نه پېژندله .

بلاخره مي د ځان څخه و پښتل څه باید وسي زه د خپلي بی عقلی او خپلي ناپوهی اخري حد ته رسېدلی وم او په دې مي اعتراف کړی وو او په همدې خاطر مي ډېر رنځ او تکلیف ذهني شکنجه لیدله مگر په راتلونکي کي مي د داسي اشتباه تکرار ته باید زړه نه وای ښه کړی او خپلي اشتباه ته متوجه سوی ومه .

آن تر دې حده چې د نورو غریبانو په غم کي دومره ورک سوی وم چې ځان مي خپله غریب او خوار کړی وو مگر حقیقت دا دی چې زه غواړم چې ټول خلگ له لورې او غریبی څخه لري ژوند وکړې او هیڅ څوک هم د دې مرضه و نه کړېږي او ټوله انسانان وکولی سي په طبعي ډول ښکلی ژوند پر مخ یوسي دا زما یوه هیله ده مگر د نا برابری ظلم او دنیا دارانو او تجارانو په واسطه د غریبانو څخه د دوی د ژوند لومړنی اړتیا وي

اخستبل کپري يو بل لامل يې زموږ غوندي بې کاره او تمبل خانان دي چې د نورو د زحمت او خواری او په خولو لاس ته راغلي لومړنيو ضرورياتو څخه استفاده کوو.

هر څو که په دې اړه فکر کوو خو دا خبره ښکاره ده چې موږ کوم کار تر سره کوو کم دئ او کومه گټه چې لاس ته راوړو زموږ تر خواری ډېره ده موږ وینو چې زیاتره کاریگر مجبوره دي تر څو ډېر او سخت کارونه یواځې د دې دپاره تر سره کي تر څو خپلي لومړني اړتیا وي لاس ته راوړي له بله اړخه وینو هغه کسان چې دولت مند دي یا غواړي چې دولت مند سي د غریبانو د زحمته څخه خورا زیات عاید لاس ته راوړي او خپل ژوند په خورا رنگین ډول مخ ته وړي.

په نتیجه کي ورځ په ورځ غریبانو ته ژوند سخت او د کړاونو څخه ډکپري او زموږ خانانو ژوند د اوسنیو ټکنالوجیو او علمي چلونو او دوکو په زور چې زده کړي مو دي ورځ تر بلي لوړ طرف ته ځي.

نو په داسي حال کي څه باید و سي ځکه موږ خانان ورځ تر بلي خانان کپرو او داسي حال ته رسېږو چې په خوانیو وختونو کي داسي ژوند یواځې خلگو په خپل خوب او خیال کي لیدلی سو قیصه تر داسي حاله رسېدلې ده چې یوه ډله زموږ خانانو خو داسي حال ته رسېدلي دي چې خپل ځان او اولادونه یې د کار د قیده او تکلیفه خلاص کړې خو بیا هم د غریبانو د خولو په زور سره ورځ تر بلي یې سرمایه زیاتپري او دغه سرمایه یې اولادونو ته په میراث پاتېږي.

د نورو خلگو په ذهن کي د داسي خلگو ژوند يواځي د هغوی هيلي او غوښتني او خيالات کېدلای سي دغه وضعیت په خپله مور خانانو ايجاد کړی دئ او بيا وروسته ښارونو ته څو چي هلته هيڅ شی نه را منځ ته کېږي او يواځي مصرفېږي هغه کار کونکي چي زمور سره په کار کولو زمور په مرض اخته سوې په مور پسې ښارونو ته راځي وروسته دوی په چلبازی شروع کوي او د دې دوو لارو څخه حتما يوه لار نه يوه لاره ځان ته انتخابوي يا ځان ته داسي کار پيدا کوي چي کم کار وکي او ډېر عايد لاس ته راوړي او يا هم خپله ټوله دارايي بايلي او بيا د سوالگرو د ښوولي او وږي ټولني او ټولی سره يو ځای کيږي.

هو مور د داسي طبقې خلگ يو چي د غريبانو د لاسونو څخه د هغوی شتمني لوټوو او بيا د هغې په واسطه سره بېرته همدې طبقې ته دوکه ورکوو واقعا که مور ريشتيا هم غواړو چي د غريبانو سره کومک وکړو نه بايد د هغوی هستي او شتمني لوټ کړو خو مور داسي زياتي حيلې جوړوو چي مور بايد داسي زندگي وکړو چي زمور دپاره سلگونه او زرگونه غريبان او ښوایان کار وکړي او مور شتمن او دونياداره کړي.

زه د هغه سړي په شان يم چي د يو پر شانا ست يم او کشوم يې غواړم چي د هغه ژوند سم کړم او هغه ته د ژوند کولو امکانات برابر کړم بلکي که زه ريشتيا هم غواړم چي د دوی سره کومک وکړم نو بايد زه خپله د دوی د فقر او ښوولي لامل و نه اوسم.

مور يواځي د دې دپاره چي خد ارضايې وکړو او ځان خلگو ته ښه او غوره ثابت کړو نو سل يا هم کم او زيات روبله د يو غريب سره کومک کوو او هغوی نور هم د همدې فساد په مرداره کنده کي ډوبوو.

مور څوک يو او زه څوک يم چي د نورو په اړه بحث کوم مور ټوله شپه په خرمستی تېروو خوشحالي کوو او له ځانه ناخبره بېدېرو سحر بايد يوه ډله راسي چي زمور نامنظم کړي ځايونه را منظم کړي او مور د خوبه راکښنوي او آن مور د هغوی خواته د انسانيت په سترگه هم نه گورو څوک چي سحر وختي راپاڅېري او تر ناوخته د شپې کار کوي او هغه هم د يو کم قيمت او مزدوری په مقابل کي، هغوی بايد پر يوه کلکه تخته ويده سي تر سو بيا سحر وختي راپاسي څوک خياطي څوک تبر په لاس لرگو پسي- ځي او څوک نور سخت کارونه تر سره کوي.

دغه خلگ په کسب ژوند انسانيت او رحم ديلى کي تر مور خانانو خورا زياته برتري لري او تر مور خانانو زرځلي زحمت کښه او درانه انسانان دي که دوى کار او مزدوری او خواری ته وکتل سي نو زرځلي زمور خانانو پر کارونو باندي ښېگڼي لري نو تاسو فکر وکئ مور اوس غواړو له داسي غوره خلگو سره کومک وکړو چي اصلا مور د هغوی کومک مستحق يو.

مور يواځي خوراک کوو بېدېرو بېرته بيا خوراک کوو او بېرته بېدېرو مور اصلا له دېنه پرته نور هېڅ کار نه کوو او زمور د داسي ژوند دپاره بايد اشپز ختگار خياط صفاکار او

داسي نور بايد کار وکړي او مور ورته وېده سو دا خلگ د دې دپاره زحمت او کار کوي تر څو زه ارام وکم خوب وکم تفريح وکم بېله دې چي مور د هغه کسب او خواری ته احترام او درناوی ولرو او بلاخره مور بې چاره گان چي د دوی د خواریو د برکته ارام او هوسا ژوند او او د دوی د خواریو نتیجه خورو چينبو، غواړو کومک ور سره وکړو زه دې ته حيران يم چي دا ډول خام فکر څه رنگه زما په ذهن کي ځای پر ځای سوی وو.

څه ډول ما دا فکر کوی چي د هغو لږو پیسو په خیراتولو چي هغه هم تر ډېره زما د خپل لاس خواري نه ده د افرین شاباسي وړ و اوسم مور هیڅ کله چاته بېله کومي پایلي څه نه ورکوو، یا غواړو مشهور یا غواړو خلگ مو ستاینه وکړي. تر څو مراسم ورته ونیسو او ټول خلگ ما وويني.

د دغو ټولو کومکونو نتیجه دوه جنايته زما ځان بڼونه او د فقیر نور هم په فقر او غربت کي دننه کېده دي دا چي مور وایو چي غریبان ولي زیاتېږي د دې سبب دا دی چي مور د دوی پر حقوقو یا په نا اگاهانه توگه خپته اچولې ده او یا هم د دوی د حقوقو د خورلو دپاره دروغجنې بهانې لټوو.

نو دې پوښتنو ته باید دوه جوابه ورکړل سي چي دا هر څه بدل کړو یا دا چي دا پدېده صحیح ده او باید ژوند همداسي روان و اوسي ځکه مور چي کله هم د همدې خلگو سره مخکېږو زیات عمر د میاشتي په پای کي چي هغه وخت هم آن نه غواړو چي د هغوی قواره ووينو او کله چي د هغوی میاشتنی عاید ورکوو نو مغرورانه یې ورکوو او

ځان تر هغوی بڼه احساسوو دا عجیبه نه ده نو بیا ولی لیونیان ملامت بولو مور فکر کوو چي زمور پیسې زمور د کار حاصل دي خو که فکر وکو کوم کار؟ مور څه کړي؟ چي دومره پیسې تر لاسه کوو با وجود د دې چي دا زمور د کار پیسې نه دي بلکي د کارگر د لاس او خواری پیسې دي.

ډېر وخت کېږي چي په امریکا او روسیه کي خورا بڼه قوانین لیکل سوې خو پر کاغذ باندې په نتیجه کي خانان ورځ تر بلي خانان کېږي او غریبان ورځ تر بلي زیات او خواری اصلا دا یو اخلاقی فساد دی چي خانان یې کوي چي دوی د حیواناتو مرتبې ته کښته کوي او دا یو داسي حالت دی چي د انسان ټول انساني حواس وژني او د خواخوږی فکر یې د مزغو څخه باسي.

یوه ورځ چي د خپل زوی اطاق ته ننوتم هلته کار کونکي د هغه دپاره اور بلولی او دی لا وېده وو با وجود د دې چي ده ته یې سهارنی جوړه کړې وه او ده ته یې څو ځلي برغ هم کړی وو مگر دی نه وو کښېستلی فکر مي وکړئ داسي یو کارکونکی چي سهار وختي پاسېدلی وي او خواري کاري د داسي تمبل او لت دپاره باید هیڅ هم و نه کړې خو بیا مي فکر وکړ نو دوی به څه کوې پرې مي ښولی خو مور ټول باید دا فکر وکو چي څوک غوره دي او چاته باید د احترام په سترگه وگورو.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**